

אמר ליה רב אחא בריה דרבא לרב אשי: **אלא מעתה** שמתפרש כך הפסוק "לא יבדיל" שאינו אזהרה שלא יבדיל, אלא רק בא ללמדנו שאין צריך להבדיל, אם כן **גבי בור דכתיב: "ולא יכסנו"** הכי נמו נפרש כך כוונת הכתוב **דאין צריך בעל הבור לכסות?**

ודחינן: **הכי השתא!?** אין לדמות פירוש הפסוק בבור לפירוש הפסוק בחטאת העוף, **התם** לגבי בור מפרשים ד"ולא יכסנו" שחייב לכסות משום **דכיון דכתיב "בעל הבור ישלם"** על נזקי הבור שהזיק לנופלים לתוכו, מסתבר שכוונת הכתוב **דעלויה הוא דרמי לכסויי, אבל הכא** בפסוק שבחטאת העוף מפרשים אותו שאין צריך להבדיל משום **דמכדי כתיב בעולת העוף "והקריבו"** ולמדים [בחולין דף כ"א עמוד א'] מפסוק זה **דחלק הכתוב בין מליקת חטאת העוף למליקת עולת העוף שעולת העוף טעונה הבדלה וחטאת העוף אין טעונה הבדלה, אם כן קרא דנאמר בו "לא יבדיל" למה לי נדאי**

אפשר לפרש דאתי למימר דאסור להבדיל בחטאת דאם כן מנין שיש מצות הבדלה בעולה, אולי חלוקה עולה מחטאת דבעולה אין אזהרה ומותר להבדיל], אלא **שמעימינה** ביאור הכתוב שאמר "לא יבדיל" ללמדנו בא שאין צריך להבדיל.

שנינו במשנתנו: **מיצה דם הגוף ולא מיצה דם הראש כשר.**

תנו רבנן: עולה כשרה אף על פי שמיצה דם הגוף ולא מיצה דם הראש.

יכול נעלה בדעתנו ונכשיר אפילו מיצה דם הראש ולא מיצה דם הגוף, תלמוד לומר מדכתיב "חוא" למדים שמיצוי דם הגוף מעכב.

מאי תלמודא מנין לפרש כן ש"הוא" מכוון על דם הגוף? **אמר רבינא: מסתברא** לפרש כן משום **דרוב דמים כגוף שכיחי** ודם הגוף הוא העיקר.

הדרן עלך קדשי קדשים

בשר מעכב ויכול לגמור הסימן השני לפני רוב בשר והעוף עדיין חי ויש לזה שם מליקה. ואם כן זו מליקה מובדלת ופסול.

שחתך רוב בשר העוף דינו כמת ומטמא טומאת נבילות. ושוב מה שמוסיף ומחתך הסימן השני אין לזה שם מליקה כיון שהוא כמת. ואין ההבדלה פוסלת. אך תנא קמא סובר שאין רוב